

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.045/2025/6.

A felperes: felperes1

(cím1)

Az alperes: alperes1 (cím2)

Az alperes jogi képviselője: Kummer Ügyvédi Iroda

(cím3., ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd)

A per tárgya: elmaradt jövedelem megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Veszprémi Törvényszék, 28.M.70.007/2024/47., 53. kiegészítő ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 52.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a felperest megillető sérelemdíj összegét 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forintra leszállítja, az alperest terhelő, az elsőfokú bíróság által meghatározott módon fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 303.286 (háromszázháromezer-kétszáznyolcvanhat) forintra felemeli, ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a „NAV Bírósági határozatban megállapított eljárási illetékbevételei számla” megnevezésű 10032000-01070044-09060018 számú költségvetési számlára 534.057 (ötszázharmincnégyezer-ötvenhét) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

A fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot, valamint az alperes adószámát is.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak. A felperes 2016. augusztus 15. napjától nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonyban állt az alperes jogelődjével a hivatal4tal. Az alperes és a felperes között 2023. január 31-én egy új keretmegállapodás jött létre, melynek értelmében a felperes saját háztartásában négy gyermeket nevelt, és a megállapodás szerint öt gyermek, fiatal felnőtt volt elhelyezhető a felperesnél. Az alperes öt gyermeket helyezett el a felperesnél a megállapodás alapján.

[2] Az alperes 2022. tavaszán tájékoztatta a felperest arról, hogy a nevelőszülői jogviszonnyal kapcsolatos alapiratai nem állnak rendelkezésre, és a három évenként esedékes pszichológiai felülvizsgálatát szükséges elvégezni. A felperes 2022. december 13-án pszichológiai alkalmassági vizsgálaton vett részt, az ennek során készített teszt eredményét csak 2023. június 21. napján értékelték ki. A teszt eredménye alapján a pszichológus a felperest nem tartotta alkalmasnak a nevelőszülői munkára. A teszt eredményét nem közölték a felperessel, arról kizárólag az alperes szerzett tudomást. Az alperes 2023. augusztus 3-án a felperes ismételt pszichológiai vizsgálatát rendelte el arra tekintettel, hogy az első teszt kiértékelése nagyon hosszú időt vett igénybe. A megismételt pszichológiai alkalmassági vizsgálat kiértékelésére 2023. augusztus 4-én került sor. A megismételt felülvizsgálat eredménye is azt tartalmazta, hogy a felperes nem alkalmas a nevelőszülői munkára. Az alperes megbízott vezetője 2023. augusztus 9-én közölte a felperessel a megismételt pszichológiai felülvizsgálat eredményét, majd 2023. augusztus 10-én a keretmegállapodásra kézírással rávezette a felmondást, a megszüntetési záradék részre. Eszerint az alperes az 1997. évi XXXI. tv. (a továbbiakban: Gyvt.) 66/D. § (6) bekezdése alapján 60 napos felmondási idővel felmondta a felperes nevelőszülői jogviszonyát, melynek indoka a 2023. augusztus 3-án elvégzett pszichológiai alkalmassági vizsgálat nevelőszülői munkára nem alkalmas megállapítása. A felmondás tartalmazta a tájékoztatást, miszerint a foglalkoztatási jogviszony és a helyettes szülői jogviszony egyes kérdéseiről szóló 513/2013. (XII.29.) Korm. rendelet 6. § (5) bekezdés alapján az bizottságnál kérelmezheti a pszichológiai alkalmasság ismételt vizsgálatát, melynek költsége a felperest terheli.

[3] A felperes a teszt eredménye és a felmondás egyidejű közlésekor tájékoztatta az alperes nevében eljáró személyt, hogy kezdeményezni fogja a pszichológiai alkalmasság felülvizsgálatát. A felperes 2023. augusztus 15-én e-mailben is tájékoztatta az alperes intézményvezetőjét, hogy az ismételt pszichológiai alkalmassági felülvizsgálat 2023. augusztus 23. és 24. napján lesz.

[4] A felülvizsgálat keretében 2023. augusztus 22-én név11 gyermek és ifjúság klinikai szakpszichológus és mentálhigiéniai szakember, gyermekvédelmi szakpszichológus szakértő vizsgálta meg a felperest. Szakvéleménye 2023. szeptember 10-én készült el, mely szerint a felperes a nevelőszülői hivatásra alkalmas. A felülvizsgálat keretében a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság bizottság1 vezetőjének megkeresésére 2023. augusztus 23-án név12 klinikai szakpszichológus gyermekvédelmi szakértő is megvizsgálta a felperest, és 2023. szeptember 26-án kelt véleményében megállapította, hogy a dinamikusan orientált lélektani interjú és nevelőszülői pszichológiai tanácsadás alapján felperes alkalmas a nevelőszülői feladatok ellátására. A felperes a felülvizsgálat eredményét nem küldte meg az alperes részére.

[5] Az alperes 2023. augusztus 10-én levélben tájékoztatta az hivatal12 (a továbbiakban: hivatal8) vármegye1 Vármegyei, valamint az Országos Gyermekvédelmi Szakszolgálat érintett Területi Gyermekvédelmi, vármegyei központjait, területi igazgatóit arról, hogy a felperes nevelőszülői jogviszonyát 2023. augusztus 10. napjával a Gyvt. 66/D. § (6) bekezdése alapján 60 napos felmondási idővel felmondta arra tekintettel, hogy a felperes 2023. augusztus 3-án elvégzett pszichológiai alkalmassági vizsgálata nevelőszülői munkára nem alkalmas megállapítással zárult. A tájékoztatás tartalmazta azt is, hogy a jogorvoslati lehetőségről felperes tájékoztatást kapott, és felperes azt nyilatkozta, hogy kérvényezni fogja pszichológiai alkalmasságának ismételt vizsgálatát.

[6] Az alperes az illetékes hivatal8-en kívül a felperes nevelőszülői jogviszonyának megszüntetéséről és annak okáról tájékoztatta a vármegye1 Megyei hivatal13 település2i Járási Hivatal Hatósági Gyámügyi Igazságügyi Osztályán név13 osztályvezetőt, valamint a Vármegye2i hivatal13 település3i Járáshivatal Hatósági Gyámügyi és Igazgatási Osztály nevében név14 osztályvezetőt is.

[7] A vármegye1 Vármegyei hivatal8 2023. augusztus 10-én és 15-én kelt levelében tájékoztatta az érintett gyámhivatali osztályokat arról a tényről, hogy a felperes nevelőszülői jogviszonya megszüntetésre került, annak okán, hogy pszichológiailag nem alkalmas, egyben kérte a felperesnél elhelyezett név5 és név6 kisorúak nevelésbe vételének fenntartása mellett a gondozási helyük azonnali hatállyal, 2023. augusztus 16. napjával történő megváltoztatását.

[8] A hivatal8 vármegye1 Vármegyei Intézete 2023. augusztus 14-én megkereste a Vármegye2i hivatal13 település3i Járáshivatalát, arra tekintettel, hogy név8 gondozási helyének azonnali hatállyal, 2023. augusztus 16. napjával történő megváltoztatását kezdeményezze. A felperestől a gyermekeket 2023. augusztus 16-án reggel 8 órakor elszállították.

[9] Az alperes a felperes részére 2023. október 5-én írt megkeresésben kérte, hogy 8 napon belül küldje meg részére az bizottság1 pszichológus szakértőjének véleményét. A felperes a levelet nem vette át, és nem is küldte meg a szakértői véleményt.

[10] A település2i szerv1 2023. július 17-én sürgős adatkéréssel fordult az alpereshez kiskorú veszélyeztetése büntette megalapozott gyanúja miatt indított büntetőeljárásban. A megkeresés szerint a vármegye1 Vármegyei intézmény1 szociális munkása 2023. június 13-án jelzéssel fordult a rendőrséghez, mert 2023. június 12. napján a gyermekpszichiátriai szakrendelésen megjelent az örökbefogadó szülő név17 gyermekkel, és az örökbefogadó szülő elmondta, hogy a gyermeket és annak testvérét, név18et elhanyagoló nevelőszülői környezetből fogadta örökbe. Az Országos Gyermekvédelmi Szakszolgálat Területi Gyermekvédelmi Szakszolgálat vármegye1 Vármegyei tájékoztatása szerint 2022. június 30-ig felperesnél nevelkedtek a szóban forgó gyermekek. Az adatkérés arra irányult, hogy a fentnevezett kiskorúakat mely időponttól és milyen lakcímen nevelte a felperes nevelőszülőként, és kérték az ezzel kapcsolatos iratanyag rendelkezésre bocsátását. Az alperes teljesítette az adatszolgáltatást, majd a rendőrségi tájékoztatást követően, 2023. augusztus 3-án elrendelte a pszichológiai vizsgálatot.

[11] Az alperes 2023. augusztus 10-én, a felperes felmondásának közlése napján a szerv2től információt kért arra vonatkozóan, hogy a felperest a hivatkozott számú büntetőügyben eljárás alá vonták-e. Az információkérés a Gyvt. 10/A. §-ában foglaltak alapján történt. A szerv2 tájékoztatta az alperest, hogy a felperes nem állt büntetőeljárás hatálya alatt. A bíróság megkeresésére a szerv2 tájékoztatásában közölte, hogy a büntetőeljárás ügyészséggel történő egyeztetés alapján 2024. január 25-én megszüntetésre került.

[12] A központ1 2024. január 22-én a Gyvt. 66/D. § (8) bekezdése alapján szakmai véleménykéréssel fordult az alpereshez, mert a felperes az intézménybe jelentkezett nevelőszülőként. Az alperes 2024. január 31-én kelt iratban szakmai véleményt adott a központ1 részére. Tájékoztatta az intézményt, hogy a felperes nevelőszülői jogviszonya 2023. augusztus 9-én került felmondásra 60 napos felmondási idővel, jogviszonya 2023. október 9-én szűnt meg. Tájékoztatta a megkeresőt a pszichológiai alkalmassági vizsgálat eredményéről, és az MMPI teszt eredményéről is, mely szerint felperes személyiségképe általánosan rossz pszichés alkalmazkodási képességet mutat. Működésből fakadó szociális konfliktusai miatt nem képes a fokozottan érzékeny gondozásba vett gyermekek nevelésére. A tájékoztatás kiterjedt arra is, hogy alperes tájékoztatta a pszichológiai alkalmassági felülvizsgálat lehetőségéről a felperest, aki jelezte, hogy kérvényezni fogja a felülvizsgálatot. A tájékoztatás tartalmazta, hogy a felperes a jogelőd intézménynél mikortól állt jogviszonyban, hány alkalommal, honnan, hova költözött, mennyi volt a férőhelyeinek száma, milyen gyermekek voltak nála korábban elhelyezve. Az alperes a szakmai véleményben tájékoztatást adott a gyermekek étkezésével, ruházattal való ellátásukkal kapcsolatosan, a gyermeknevelés során felmerülő problémákról, a nevelőszülői tanácsadóval és a gyermekvédelmi gyámmal történő együttműködés során felmerült problémákról, és kitért arra is, hogy a felmondást követően a felperes panaszt tett a hivatal13nál az alperessel szemben, a pszichológus és nevelőszülői tanácsadó ellen rendőrségi feljelentést tett becsületsértés miatt.

[13] A felperes 2024. február 9. napján többször módosított keresetet nyújtott be a bírósághoz, a nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonyát megszüntető okirat ellen, melyben

bruttó 1.075.710 forint elmaradt munkabért, mint kártérítést kért a 2023. október 6. és 2024. május 13. közötti időszakra, kérte, hogy a bíróság kötelezze elégtétel adására az alperest a jó hírneve megsértése miatt azzal a tájékoztatással, miszerint: „Ezúton tájékoztatjuk, hogy felperes1 (1977. 07. 03.) 2023. augusztus 9. napi felmondása jogtalan volt, mivel két pszichológiai szakvélemény is tanúsítja, hogy alkalmas nevelőszülőnek, amelyért ezúton kérünk bocsánatot”.

[14] A felperes a bocsánatkérést postán kérte megküldeni a vármegye1 Vármegyei hivatal13 település2i Járási Hivatal név1 ügyében eljáró ügyintéző név2 vármegye1 Vármegyei hivatal13 település2i Járási Hivatal név3 ügyében eljáró ügyintéző név4, a hivatal2 név5, és név6 ügyében eljáró ügyintéző név7 valamint a hivatal11 név8 ügyében eljáró ügyintézőt név9 részére.

[15] A felperes azt adta elő, hogy munkaviszonya jogellenesen került megszüntetésre, miután másodfokon két független pszichológus szakértő is megállapította, hogy nevelőszülőnek alkalmas, ezért az alperes valótlan indokok alapján szüntette meg jogviszonyát és azzal, hogy alperes ezen valótlan indokról tájékoztatta az általa nevelt gyermekek ügyében eljáró hivatal13t, azok ügyintézőit, jó hírnevét sértő valótlan tényállításokat közölt velük. Kérte, hogy a bíróság írásbeli elégtételadásra kötelezze az alperest.

A felperes többször módosított kereseti kérelmében 5.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest, egyrészt arra tekintettel, hogy az általa nevelt gyermekek ügyében eljáró érintett hivatal13okat arról tájékoztatta az alperes, hogy a felperes jogviszonyát megszüntette, mert pszichológiailag nem alkalmas. Ezen valótlan tény közlésével megsértette a jó hírnevét. Az alperes a központ1 kérésére kiadott szakmai véleményben ugyanezeket a valótlan tényeket írta le, és valótlan tényközlésnek tartotta, hogy vele szemben bármikor büntetőeljárás indult volna, és azt, hogy őt gyanúsítottként vagy bármilyen minőségben rendőrség meghallgatta volna. A felperes vitatta, hogy nevelőszülői tanácsadóval vagy gyermekvédelmi gyámmal történő együttműködés során problémák merültek volna fel, illetve, hogy vele szemben, a munkájával kapcsolatban rá panaszt tettek volna. A nevelőszülői tevékenységért dicséretben részesült. A felperes sérelmezte, hogy az alperes nem csak jogellenesen szüntette meg a nevelőszülői jogviszonyát, hanem valótlan tényállításokat tett a szakmai véleményben, aminek az volt a célja, hogy megakadályozzák ezen a területen való elhelyezkedését. Nevelőszülőként nem tudott elhelyezkedni, csak más területen. A felperes előadta, hogy a magánélete is sérült azzal, hogy egyik napról a másikra elvették tőle az öt nevelt gyermeket, akiket négy saját gyermeke mellett a férjével közösen neveltek. A családjukban úr keletkezett és a család harmóniáját is elvesztette, mivel a család egésze, a harmónia a nevelt gyermekekkel együtt alakult ki.

[16] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. A nevelőszülői foglalkoztatási jogviszony jogellenes megszüntetése tekintetében előadta, hogy a Gyvt. 66/D. § (6) bekezdése alapján mondta fel a felperes jogviszonyát, a jogviszony megszüntetés indoka az okiratból kiderült. Az alperes tájékoztatást adott a felperes részére arról, hogy az Országos Gyermekvédelmi Szakszolgálatnál pszichológiai alkalmasságának ismételt vizsgálatát kérheti. Az alperes előadta, hogy a felperes nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonyát azért szüntették meg, mert a felperesről két szakvélemény állapította meg azt, hogy nevelőszülői feladat ellátására nem alkalmas. A jogviszony megszüntetésének oka valós és okszerű volt,

nem volt elvárható alperestől, hogy pszichológus által a tevékenység ellátására alkalmatlannak minősített személyt foglalkoztasson nevelőszülőként. Hivatkozott arra, hogy a felperes által becsatolt pszichológiai alkalmassági felülvizsgálat eredménye több mint egy hónappal később született, mint az alperes által beszerzett szakvélemények, ezért nem lehet azt mondani, hogy a felperes vizsgálata időpontjában ne lett volna alkalmatlan a nevelőszülői feladatok ellátására.

[17] Alperes előadta azt is, hogy a felperes nevelőszülői alkalmatlanságának tudomásukra jutása esetén kötelezettségük volt az illetékes hivatal13i szerveket haladéktalanul tájékoztatni az elhelyezett gyermekek aktuális gondozási helyének megváltoztatása miatt. Az alkalmatlanná minősített személynél egy gyermek elhelyezését sem tarthatták fenn, ezért volt szükséges az illetékes hivatal13ok tájékoztatása. Az alperes tájékoztatási kötelezettségének tett eleget a rendelkezésére álló információk alapján, hivatalos eljárás során.

[18] Az alperes vitatta, hogy megsértette a felperes jó hírnevét azzal, hogy az illetékes gyámhivatali szerveket tájékoztatta a felperes pszichológiai alkalmatlanságának tényéről. A tájékoztatást a Gyvt. 17. § (3) bekezdése alapján együttműködési kötelezettség teljesítése során adta, a hivatkozott eljárási rend keretei között járt el, annak szabályait betartotta. Az ügy tárgyára nézve kizárólag az eljárás lefolytatása céljára szolgáló tényállítások személyiségi jogsértés megállapítására önmagukban nem alkalmasak. Ezzel kapcsolatban hivatkozott a BH2002.223., EBH.2002.624., BH2004.357., BH2009.214., BDT2020.4221., BDT2018.3901., BDT2020.4128. és BDT2013.3009. számú döntésekre.

[19] Az alperes álláspontja szerint a felperes által kért elégtétel szövegének megküldését legfeljebb három helyre indokolt megküldeni, mert a vármegye1 Vármegyei hivatal13 részére azt elegendő egyszer megküldeni.

[20] Az alperes a felperes által előterjesztett sérelemdíj összegét is vitatta, összegét eltúlozottnak minősítette.

[21] Az alperes kifogásolta, hogy a felperes által 34. sorszámú iratba foglalt szakmai véleményére tekintettel megváltoztatott kereseti kérelem elbírálása a Veszprémi Törvényszék, mint Munkaügyi Bíróság hatáskörébe tartozna. Hivatkozott arra, hogy a felperes jogviszonya 2024. január 31-én már nem állt fenn az alperessel, ezért nem merülhet fel a munkaügyi bíróság hatásköre, a kereseti kérelmet át kellene tenni a település2i törvényszékhez. Érdemben előadta, hogy a szakmai véleményt a központ1 megkeresgetésére adta ki az 513/2013. (XII.29.) Korm. rendelet 5. § (2) bekezdése alapján. A megkeresésre adott válaszban nem állítottak valótlan a felperesről, a büntetőeljárás kapcsán egy folyamatban levő, tudomásukra jutott ügy kétségtelen tényéről adtak tájékoztatást. Az eljárás tárgyát tekintve minden vonatkozásban adekvát nyilatkozatot tettek, amely nélkülözte a valótlan állításokat, nem volt öncélú, sértő, bántó, gyalázkodó vagy az eljárás tárgyához nem kapcsolódó megnyilvánulás. Az alperes kizárólag a rendelkezésre álló információkat osztotta meg a megkereső intézménnyel.

[22] Az alperes előadta, nem az ő döntése volt, hogy a gyermekeket elvették a felperestől, ő csak a jogszabály által megkövetelt tájékoztatási közzétételének tett eleget, nem ő okozott a felperesnek magánéleti sérelmet a gyermekek elvitelével.

[23] A felperes távolléti díja a nevelőszülői foglalkoztatási jogviszony megszűnésekor bruttó 300.794 forint volt.

[24] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül postai úton írásban tegyen eleget az alábbi tartalommal történő tájékoztatásnak: „Ezúton tájékoztatjuk, hogy felperes1 (1977. 07. 03.) 2023. augusztus 9. napi felmondása jogtalan volt, mivel két pszichológiai szakvélemény is tanúsítja, hogy alkalmas nevelőszülőnek, melyért ezúton kérünk bocsánatot.” Alperes a fenti tájékoztatást a fenti határidőben köteles megküldeni a vármegye1 Vármegyei hivatal13 település2i Járási Hivatal név1 ügyében eljáró név2 ügyintéző, a vármegye1 Vármegyei hivatal13 település2i Járási Hivatal név3 ügyében eljáró név4 ügyintéző, a hivatal2 név5, és név6 ügyében eljáró név7 ügyintéző, valamint a hivatal11 név8 ügyében eljáró név9 ügyintéző részére. A bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes nevelőszülői jogviszonyának jogellenes megszüntetésére tekintettel bruttó 1.075.710 forint elmaradt munkabért, mint kárt, továbbá 5.000.000 forint sérelemdíjat.

[25] Az elsőfokú bíróság eljárása során a Gyvt. 66/I. § (3) bekezdése alapján a 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 64. § (2) bekezdésében írtakat, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 2:42-52. §-aiban írtakat alkalmazta.

[26] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes pszichológiai alkalmassági eredményének felülvizsgálatára egyrészt 2023. augusztus 22-én került sor név11 gyermek- és ifjúsági klinikai szakpszichológus és mentálhigiéniai szakember, gyermekvédelmi pszichológus szakértő által, aki a vizsgálat eredményéről 2023. szeptember 12-én készített szakvéleményt, másrészt 2023. augusztus 23-án név12 klinikai szakpszichológus és gyermekvédelmi szakértő vizsgálta meg a felperest és szakvéleményét 2023. szeptember 26-án készítette el. Az alperes nem vitatta a két független pszichológus szakértő vizsgálati eredményét, amelyek a felperes nevelőszülői alkalmasságát állapították meg. Az elsőfokú bíróság az eljárás során becsatolt iratok alapján megállapította, hogy az alperes által készített pszichológiai alkalmassági vélemény és a két független szakértő által készített pszichológiai alkalmassági vizsgálat időpontja között két és fél hét telt el, mindhárom vizsgálatra 2023. augusztusában került sor. Megállapította, hogy az alperes felperes jogviszonyát megszüntető felmondásában, annak közzétételekor nem volt valós tény, hogy a felperes nem alkalmas a nevelőszülői feladat ellátására. Az alperes a felmondás közzétételekor tudta, hogy az elsőfokú pszichológiai vizsgálat eredménye nem végleges eredmény, ellene a felperes jogorvoslattal kíván élni. Az alperes által készített időszakos pszichológiai szakértői vélemény elsőfokú eredménynek tekinthető, nem volt tény. Ez az eredmény nem egyezett a jogerős Pszichológiai Szakértő Bizottság másodfokú eredményével, mely szerint a felperes pszichológiailag a nevelőszülői feladatok ellátására alkalmas. Az alperes által készített időszakos pszichológiai alkalmassági vélemény annak kiadásának időpontjában és a felmondás közzétételekor nem volt sem tény, sem valós. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy az alperes által végzett pszichológiai alkalmassági vizsgálat vélemény volt, nem pedig tény. Az alperes nem valós okra, nem valós tényre alapította a felperesi jogviszony felmondását.

[27] A felperesnek 2023. október 6.-2024. május 13. között keresetvesztesége keletkezett, amíg nem helyezkedett el. A felperes eleget tett kárenyhítési kötelezettségének, mert megpróbált nevelőszülőként elhelyezkedni, mivel ez sikertelen maradt, ezt követően a szociális szférában más területen helyezkedett el. A bíróság az alperest a felperes kereseti kérelmével egyezően az elmaradt munkabér, mint kár megfizetésére kötelezte.

[28] A felperes jó hírnevének megsértésére tekintettel az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta az elégtétel adására vonatkozó kérelmet, figyelemmel arra, hogy az alperes sem vitatta, azt követően, hogy a felperessel közölte nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonya felmondását pszichés alkalmatlanság miatt, ezen tény az alperes a gyermekvédelmi rendszerben e területtel foglalkozó illetékes hivatalokkal, valamint a település2i hivatal8-szel is közölte. Az alperes az elsőfokú pszichológiai vélemény eredményét közölte a gyermekvédelemben érintett szervekkel, ebből következően a felperesnél elhelyezett gyermekek további sorsáról az érintett hivataloknak intézkedési kötelezettsége volt. Az alperes valótlan tényállításának következménye volt, hogy a felperes által nevelt gyermekeket egy héten belül a felperes neveléséből, gondozásából kiemelték és a gyermekeket elvitték.

[29] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes által tényként közölt azon információ, hogy a felperes a nevelőszülői feladatok ellátásra pszichésen alkalmatlan, nemcsak valótlan volt, hanem olyan tény, amely alkalmas volt az érintett illetékes gyámhivatali szervekben, ügyintézőkben a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolni.

[30] A nevelőszülői foglalkoztatási jogviszony létesítésének és fenntartásának is feltétele, hogy a nevelőszülő pszichológiai szempontból alkalmas legyen a nevelőszülői feladatok ellátására. A felperes az alperes általi jó hírnév megsértése miatt objektív és szubjektív szankciót, erkölcsi jellegű elégtételt és vagyoni szankciót is kért.

[31] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azon erkölcsi elégtétel, hogy az alperes adjon tájékoztatást arról, miszerint valótlan volt, hogy felperes pszichésen alkalmatlan lett volna az általa nevelőszülőként nevelt gyermekek további nevelésére, akkor éri el a célját, ha az valamennyi olyan szervhez és személyhez eljut, akikhez a tényállítás közlése is eljutott. Akkor alkalmas a felperes negatív társadalmi megítélésének reparálására a tájékoztatást, ha azt hivatalosan valamennyi személy megkapja, aki az alperes valótlan tényállításáról is tudomást szerzett.

[32] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének meghatározásánál figyelembe vette, hogy az alperes azzal sértette meg a felperes jó hírnevét, hogy valótlanul állította az érintett gyámügyi szerveknek, hogy a felperes pszichésen a feladatai ellátására alkalmatlan, továbbá, hogy az alperes valótlanul közölte ugyanezen tényeket a központ1tal a Szakmai vélemény elnevezésű iratában, amelyben olyan állítást is tett, hogy a felperes, mint nevelőszülő a feladat ellátása során nem volt együttműködő. A bíróság valótlanul minősítette az alperes Szakmai vélemény elnevezésű iratba foglalt azon tájékoztatását is, amely szerint megvalósult a kiskorú veszélyeztetése büntett.

[33] Megalapozottnak találta az elsőfokú bíróság a felperes magánélete megsértésére alapított sérelemdíj iránti igényét arra tekintettel, hogy az alperes egyik napról a másikra a saját családjában nevelt öt gyermeket kiemelte, a saját családjának egysége felbomlott, az addigi életvitelük egyik napról a másikra megváltozott, a nevelőszülői feladatra alapított életével fel kellett hagynia, mert az alperes ellehetetlenítette a további nevelőszülői foglalkoztatását azzal, hogy róla negatív írásbeli véleményt írt.

[34] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a felmondás közlésekor nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. Az alperes tudomással bírt arról, hogy az elsőfokú pszichológiai szakvéleménnyel szemben van jogorvoslati lehetőség, a rendelkezésre álló irat nem végleges és lehet, hogy nem is valós. Arról is tudomással bírt az alperes, hogy a felperes meg kívánja támadni a pszichológiai alkalmassági véleményt. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a perbeli adatok azt támasztották alá, hogy a felperes nem hanyagolta el az általa nevelt gyermekeket, velük szemben veszélyeztető magatartást nem tanúsított, nem volt ok arra, hogy a gyerekeket azonnal kiemeljék a felperes neveléséből, figyelembevéve azt is, hogy a 2022. decemberében elvégzett pszichológiai vizsgálat alapján már arról kapott információt az alperes, hogy a felperes pszichésen nem alkalmas nevelőszülőnek, és arra tekintettel mégsem mondott fel a felperesnek és a gyermekek esetleg szükséges védelmének érdekében semmit sem tett és erre nem hivatkozott. Az elsőfokú bíróság alaptalannak minősítette azt az alperesi hivatkozást, hogy az érintett szervekkel való információközlés az egységes és következetes bírói gyakorlat szerint csak akkor sérthet személyiségi jogot, ha az kifejezetten bántó, az érintettet az emberi méltóságában sértő, gyalázkodó kifejezéseket tartalmaz, vagy egyáltalán nincs kapcsolatban az ügy tárgyával. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a BDT2013.3009. számú eseti döntés azt tartalmazza, hogy a hírnévrontás megállapítására a közlés valótlan tartalma ad alapot.

[35] Az elsőfokú bíróság kifejtette, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 508. § (1) bekezdés a) pontja szerint a munkaügyi perben a fejezet alkalmazásában az Mt. alapján létesített jogviszonyból származó pert kell érteni, és a (2) bekezdés szerint az (1) bekezdésben foglaltakon túl a fejezet alkalmazásában munkaügyi per az Mt. 285. § (1) bekezdése szerinti további munkajogi igény érvényesítésével kapcsolatos per. A Gyvt. 66/I. § (3) bekezdése szerint a nevelőszülő és a nevelőszülői hálózat között nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonyból származó jogokkal és kötelezettségekkel összefüggésben keletkezett jogvitára az Mt. 285. § (1)-(3) bekezdését, 286. §-át, 287. § (1), (4) és (5) bekezdését kell alkalmazni. Az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy az alperes által kiadott szakmai véleményben kifejtettek elbírálása a hatáskörébe tartozik, mert a szakmai véleményt az alperes a fent hivatkozott jogszabály miatt, mint volt munkáltató köteles volt kiadni. A kötelezettsége abból fakadt, hogy korábban a felperes vele állt nevelőszülői jogviszonyban, ezért a felperes nevelőszülői jogviszonyával összefüggésben kellett kiállítani a „referencialevelet” a jogszabály által meghatározott tartalommal és jogszabály által meghatározott határidőben. A munkaügyi bíróság hatáskörébe tartozik a kereseti kérelem elbírálása, mert az alperes által a felperes nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonyára vonatkozó jogszabályi kötelezettségen alapuló szakmai véleményben foglaltak vitatása a per tárgya, az pedig a felperes nevelőszülői jogviszonyából származó pernek tekintendő.

[36] Az elsőfokú bíróság a felperes sérelemdíj iránti igényének elbírálása körében is fenntartotta azon álláspontját, miszerint a pszichológiai szakértői vélemény egy elsőfokú eredmény volt és nem tény, amelynek egy részletét az alperes úgy közölte a központtal, mintha azok a 2023. augusztus 3-án elvégzett pszichológiai alkalmassági vizsgálaton

megállapított tények lennének. A másodfokú pszichológiai vizsgálaton két független pszichológus teljesen eltérő szakmai véleményt fogalmazott meg felperesről, amely vélemény a másodfokú szakértői bizottság véleményének minősül, így ezen pszichológiai szakvéleményekben foglaltak minősülnek ténynek, nem az alperes által tényként közölt információk, amelyek egyébként valótlanok. Az alperes a felperesről olyan tájékoztatást adott, hogy pszichésen nem alkalmas nevelőszülőnek, a felperes nem képes fokozottan érzékeny gondozásba vett gyermekek nevelésére, ez felperesről negatív vélemény és társadalmi megítélés kialakítására alkalmas közlés volt, amelynek eredményeként a felperes a pszichológiai alkalmassági vizsgálaton megfelelt, mégsem került alkalmazásra.

[37] Az elsőfokú bíróság vizsgálta azt a tényállítást is, hogy a felperes nem volt együttműködő a gyermekvédelmi rendszerben dolgozókkal. E körben a szakmai vélemény tartalmát vizsgálta, a bíróság megkereste a felperesnél nevelt gyermekek védőnőjét, a gyermekorvost, az intézményeket, ahova a gyermekek óvodába és bölcsődébe jártak, és a megkeresésekre a gyermekorvostól, a intézmény4től, a gyermekek védőnőjét foglalkoztató védőnői szolgálatától kapott válaszok igazolták, hogy az alperes tényállításai valótlanok voltak.

[38] A bíróság a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján utalt arra, hogy az alperes által készített szakmai vélemény nem felelt meg a Gyvt. 66/B. § (8) bekezdésében foglaltaknak, mert az alperesnek nemcsak a gyermekvédelmi gyám, hanem a nevelési-oktatási intézmény, az egészségügyi ellátást nyújtók tapasztalatairól is be kellett volna számolnia a megkereső részére. Az alperes sem a felperes által nevelt gyermekek részére egészségügyi ellátást nyújtó személyek, háziorvos és védőnő, sem pedig a nevelési-oktatási intézmény véleményét, tapasztalatait nem írta be a szakmai véleményébe, kizárólag azokat, akik a felperesről negatív véleménnyel voltak. Az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményeként azt állapította meg, hogy a felperes a nevelési-oktatási intézménnyel, az egészségügyi ellátást nyújtókkal szoros és konfliktusmentes együttműködő kapcsolatot ápol. A perben megállapított tények az ellenkezőjét bizonyítják annak, mint amit az alperes leírt a szakmai véleményében. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes azzal, hogy nem a Gyvt. 66/B. § (8) bekezdésének megfelelő tartalommal állította ki a szakmai véleményt, megvalósította a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében foglaltak utolsó fordulatát. Az alperes a felperes jó hírnevének megsértését valósította meg, valós tényeket hamis színben tüntetett fel. A felperes együttműködési készségéről kizárólag negatív információkat közölt, a gyermekorvossal, a védőnővel és nevelési-oktatási intézménnyel történt együttműködést tudatosan elhallgatta. A valós tények fenti formában való hamis színben történő feltüntetése alkalmas volt arra, hogy a központ1 vezetőjében az a kép alakuljon ki, hogy felperesnek az együttműködéssel és a kapcsolatok fenntartásával problémája van, ezért e tekintetben helytálló volt a felperes kereseti kérelme, hogy a szakmai vélemény ezen része is a felperes jó hírnevének megsértésére alkalmas.

[39] A felperes vitatta a szakmai vélemény utolsó bekezdésében foglalt tájékoztatást a település2i szerv1 Vizsgálati Osztály megkeresésével kapcsolatosan. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a település3i szerv1 által adott tájékoztatás tartalmát figyelembe véve az alperes által adott tájékoztatás részben valótlan, mert valós tényeket hamis színben tüntet fel. A tájékoztatás azért volt valótlan, mert 2024. január 25-én a szerv2 azért döntött az eljárás megszüntetéséről, mert a cselekmény nem bűncselekmény, az alperes által 2024. január 31-én kiadott szakmai vélemény kiállításának időpontjában semmiféle nyomozás nem folyt a szerv2

előtt. Az alperes maga is tudta, hogy a szervtől augusztusban kapott tájékoztatás óta hosszú idő telt el, a nyomozás addigra nyilvánvalóan valamilyen módon előre haladt.

[40] Az elsőfokú bíróság a magánélet védelméről szóló 2018. évi LIII. törvény 9. § (3) bekezdésére alapítottnan megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes magánélethez való jogát, a családi életébe beavatkozott. Az alperes azzal a magatartásával, hogy a felperes nevelőszülői jogviszonyát arra tekintettel mondta fel, hogy a felperes pszichésen nem alkalmas nevelőszülőnek, elindította a hivatalos és a gyámhivatal ilyen esetben szokásos eljárását, amelynek az volt az eredménye, hogy a felperestől a gyermekeket elvitték, azok gondozási helyét megváltoztatták.

[41] A bíróság álláspontja szerint ezzel alperes különösen jelentős sérelmet okozott a felperes családi életében, mivel egyik napról a másikra emelték ki a családjából a velük együtt élő gyermekeket. Ez olyan jogsérelem, amely utólag nem reparálható, mert ha a bíróság jogerősen meg is állapítja, hogy az alperes valótlán tényállítás alapján szüntette meg a felperes jogviszonyát, és kezdeményezte a gyermekek családból való kiemelését, ezen az állapoton már nem lehet változtatni, a családban nevelt gyermekekkel együtt kialakított egységet, az érzelmi veszteséget helyreállítani nem lehet.

[42] Az elsőfokú bíróság a felperest megillető kártérítés összegének meghatározásánál értékelte, hogy a felperes a nevelőszülői jogviszony megszűnését követően megkísérelt nevelőszülőként elhelyezkedni, de az nem járt eredménnyel, annak ellenére, hogy a felperes pszichológiai szempontból alkalmas személynek minősül nevelőszülőként, és tapasztalattal is rendelkezik e téren.

[43] Az alperes által megvalósított, a felperes jó hírnevét érintő jogsérelem ismétlődő jellegű is volt, mert az alperes a fenti valótlán tájékoztatását nemcsak többrendben követte el, hanem ismétlődően is, hiszen amennyiben megkeresés érkezett hozzá a felperes személyét érintően, az alperes a valótlán tényállítását a továbbiakban is fenntartotta és ezt közölte.

[44] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes szándékos magatartása arra irányult, hogy a felperes munkaviszonya azonnal megszűnjön és elvegyék tőle a gyermekeket. Az alperesi magatartások alapján az 5.000.000 forint sérelemdíjat akként tartotta arányosnak, hogy ebből 1.500.000 forint a gyámhivatal tájékoztatásával megvalósuló jó hírnevét ért jogsérelemért, 1.500.000 forint a szakmai véleménnyel megvalósított jó hírnevét ért jogsérelemért, 2.000.000 forint a családi életre kiható magánélet sérelme miatt illeti meg a felperest.

[45] Az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletben rendelkezett a perköltségviselésről.

[46] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján, a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásával. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását kérte oly módon, hogy a felperes elégtétel adása és sérelemdíj megfizetése iránt előterjesztett keresetét utasítsa el a másodfokú bíróság. Harmadlagosan az alperes az

elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását kérte a Pp. 369. § d) pont szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásával, és felperes javára fizetendő sérelemdíj összegét 300.000 forintra kérte leszállítani. Az alperes kötelezni kérte a felperes a másodfokú perköltsége megfizetésére.

[47] Az alperes az elsődleges fellebbezési kérelme tekintetében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Gyvt. 66/D. § (6) bekezdését, azzal, hogy az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes jogviszonyát, és elégtétel adására kötelezte a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja, és sérelemdíj fizetésre a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdéseire utalva. Az alperes álláspontja szerint nem követett el jogszabálysértést, amikor a felperessel fennállott nevelőszülői jogviszonyt arra való hivatkozással szüntette meg, hogy a nevelőszülői felülvizsgálat során elkészített pszichológiai alkalmassági vizsgálat úgy zárult, hogy nem alkalmas a továbbiakban nevelőszülői munkára. A jogviszony megszüntetésének oka valós volt és okszerű is egyben. Tény, hogy az alperes nem várta meg a jogviszony megszüntetésével a felülvizsgálat eredményét, de ezt álláspontja szerint nem is kellett megtennie, másrészt a felülvizsgálat eredményéről a felperestől szerezhetett tudomást, aki ezt nem közölte.

[48] Az alperes hivatkozott arra, hogy a felperes olyan kiskorú gyermekeket nevelt nevelőszülőként, akik fokozottan érzékenyek, akiknek az élettörténetük miatt fokozott érzelmi stabilitásra, nyugodt környezetre van szükségük, amit a pszichológus szakvélemény szerint a felperes nem tudott biztosítani. Az alperes ilyen vélemény birtokában nem tehetett mást, mint a felperesnél elhelyezett gyermekek érdekeit elsődlegesen tartav meghozta a döntést. Az alperes a felkért pszichológus szakvéleménye alapján jogszerűen döntött a nevelőszülői jogviszony megszüntetéséről, függetlenül attól, hogy az elsőfokú pszichológiai vizsgálat annak rá vonatkozó megállapításaival szemben milyen lehetőségei voltak felperesnek.

[49] A másodlagos fellebbezési kérelem tekintetében hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítélet sérti a Ptk. 2:42. § (1) bekezdését, a 2:43. § b) és d) pontját, a 2:45. § (2) bekezdését, a 2:51. § (1) bekezdés c) pontját, a 2:52. § (1)-(3) bekezdéseit, illetve a magánélet védelméről szóló 2018. évi LIII. törvény 9. § (3) bekezdését és 13. § (1) bekezdését, továbbá a Ptk. 6:521. §-át. Az alperes az elsőfokú eljárásban hivatkozott a bírói gyakorlatra, mely alátámasztja, hogy egy hivatalos, jogszabályok által meghatározott eljárás során tett nyilatkozat akkor sem sérthet személyiségi jogot – így különösen jó hírnevet –, ha az esetleg nem felel meg a valóságnak. A perbeli esetben az adott eljárás tárgyára vonatkozó, az eljárás keretei között marad nyilatkozat személyiségi jog megsértésének megállapítására csak akkor alkalmas, ha az kifejezetten bántó, az érintettet emberi méltóságában sértő, gyalázkodó kifejezéseket tartalmaz az érintett személyre, vagy nincs kapcsolatban az ügy tárgyával. A fenti elemek hiányában az elsőfokú bíróság nem találhatta volna megalapozottnak a felperes keresetét. Az alperes jogalkalmazóként járt el, minden egyes esetben a jogszabályok által szabályozott eljárási rend keretei között. Az ilyen körben megtett nyilatkozatok értékelhetők jogalkalmazói mulasztásként, de erre alapítottnak, ahogy azt a Kúria 2/2024. Jogegységi Határozatában is kifejtette, az érintett személy személyiségi jogainak megsértése miatt felelőssé tenni az alperest nem lehet.

[50] A gyámügyi szervek részére megküldött tájékoztatások tekintetében a bíróság döntése azért jogsértő, mert olyan állítás megtevése miatt marasztalta el alperest, amelyet soha

nem fogalmazott meg. Az alperes nem állította egyetlen alkalommal sem a felperesről, hogy pszichésen a feladatai ellátására alkalmatlan, ahogy az elsőfokú ítélet indokolásának [82] bekezdése tartalmazza. Az alperes által adott tájékoztatásnak egyetlen olyan része sincs, amely valótlan volna. Az alperes közölte az illetékes, együttműködésre kötelezett szakhatóságokkal, hogy tényszerűen mi történt, illetve arról, hogy a történetek kapcsán a felperes miről adott tájékoztatást. Minden egyes nyilatkozatában az alperes az adott ügy keretei között maradt, egyéb körülmények alapján nem hoztak döntést az általuk megindított eljárásokban az illetékes gyámügyi szervek.

[51] Az alperes nem várt semmit a megkeresett hatóságoktól, tájékoztatta őket a felperes nevelőszülői jogviszonyát illetően. Ismételten hangsúlyozta, hogy a tájékoztatásban felperesről valótlan tényállítást nem tett. A központnak írt levélben jogszabály által szabályozott eljárás keretein belül adott tájékoztatást az alperes, azt kizárólag az annak megismerésére jogosult részére küldte meg. Mindez kizárja, hogy ezzel a felperes jó hírnevét megsértette, mert ez a tájékoztatás nélkülözi azokat a többlet tényállási elemeket, amelyek megvalósulása esetén ezt meg lehetne állapítani egy peres eljárásban. Az nem lehet tárgya jelen pernek, hogy a tájékoztatás szakmailag helyes volt-e, vagy sem, a munkaügyi per bírósága nem foglalhat állást ilyen kérdésben, a perbeli esetben sem volt vizsgálható, hogy mire kellett volna esetleg kitérnie a szakmai véleménynek, annak kiadása előtt kit kellett volna megkeresni. Valótlan állítást a központnak sem tett alperes a felperesről. A megkeresőt az alperes a büntetőeljárásról a legjobb tudomása szerint tájékoztatta. Nem állította az alperes, hogy az eljárásnak a felperes érintettje volt, kifejezetten azt közölte, az alperes tudomása szerint nem áll büntetőeljárás hatálya alatt a felperes.

[52] A magánélet sérelme vonatkozásában a Ptk. 2:52. § (2) bekezdés értelmében sérelemdíj fizetésre kizárólag olyan személyt lehet kötelezni, akinek a jogellenes magatartása közvetlen okozati összefüggésben áll az elszenvedett sérelemmel. Az elsőfokú bíróság által is elbírált sérelem az, hogy elvitték felperestől a gyámügyi hatóságok az általa nevelt gyermekeket. Az erre vonatkozó döntéseket egyetlen esetben sem az alperes hozta meg. Tény, hogy a döntések az alperes tájékoztatását követően születtek meg, annak meghozatalában senkit nem sürgetett alperes. Az alperes az elsőfokú ítélet indokolását a [90] bekezdés és [131] bekezdés vonatkozásában önellentmondásosnak tartja. Hangsúlyozta, hogy a felperesnél gondozásra elhelyezett gyermekek gondozási helyének megváltoztatásába, az eljárás megindításába egyik szerv sem vonta be az alperest, az alperes véleményét sem kérdezték meg. A tájékoztatás kifejezetten azt tartalmazta, hogy a felperesnek még nem szűnt meg a nevelőszülői jogviszonya, a pszichológiai alkalmassági vizsgálat eredményével nem ért a felperes egyet. A tárgyszerű és tényszerű tájékoztatás eredményeként illetékes gyámhivatalok hozták meg a döntésüket. Az elsőfokú bíróság helytelenül ítélte személyiségi jogot sértőnek a tájékoztatásokat. A Ptk. 6:521. § kizárja a felperes magánélethez fűződő jogának alperes által történő megsértését.

[53] Az alperes harmadlagos fellebbezési kérelme vonatkozásában, amennyiben az ítéltábla a felperes kereseti kérelmének jogalapját megalapozottnak találná, a sérelemdíj mértékének mérséklését kérte arra tekintettel, hogy a felperes nevelőszülői jogviszonyának megszüntetéséről kizárólag a gyámügyi szerveknek küldte el egy alkalommal a tájékoztatást, ezért szó sincs többrendbeli vagy ismétlődő jellegű jogsértésről. A felperes nevelőszülői tevékenység ellátására való alkalmasságát illetően készült felülvizsgálat eredményéről a felperes nem adott tájékoztatást, az erre irányuló levelet át sem vette. Felperes nem

kommunikált semmilyen formában, így még 2024. januárjában is olyan tudomása volt az alperesnek, hogy az alkalmasságra vonatkozó pszichológusi álláspont nem változott meg.

[54] Az alperes hivatkozott arra, hogy 10-12 személy szerzett tudomást a levelekről, amely messze nem olyan széles személyi kör, hogy ki lehessen jelenteni a széles körben ismertté vált volna a felperessel kapcsolatos közlés. Szűk és jól behatárolható személyi kör szerzett tudomást a tájékoztató levélben írtakról, mindannyian hivatalos minőségükben, hivatali hatáskörükben eljárva, a hivatásukra vonatkozó titoktartási kötelezettség mellett. Nincs peradat arra, hogy az alperesi okirat következménye az, hogy területlön felperes nevelőszülőként nem tudott jogviszonyt létesíteni, hiszen az sem ismert, hogy a központlön kívül bárhol máshol megpróbálkozott-e elhelyezkedni és hogy a központl az alperes tájékoztatása miatt nem létesített felperessel nevelőszülői jogviszonyt.

[55] Az alperes a felperes magánélethez fűződő jogának megsértése kapcsán kiemelte, hogy nevelőszülő volt, a gyermekek nem olyan célból voltak nála elhelyezve, hogy életük végéig vele maradjanak. A cél mindegyik esetben az volt, hogy valaki őket örök befogadja, befogadó családba kerüljenek. A felperes is tisztában volt azzal, hogy bármelyik gyermeket bármikor elvehetik tőle, a gyermekek csak ideiglenesen vannak nála. A nevelt gyermekek nem voltak a családtagjai, bármilyen szoros kapcsolat is alakult ki köztük. Nem vitatta az alperes, hogy a gyermekek elvitelének módja vagy ténye okozhatott immateriális sérelmet a felperes számára, de az nem olyan mértékű, amely milliós összegű sérelemdíj megállapítását indokolhatná.

[56] Az alperes határozottan vitatta az az elsőfokú ítélet indokolásának [146] bekezdésében foglaltakat, miszerint az alperes magatartása arra irányult, hogy a felperes jogviszonyát azonnal meg kell szüntetni, és tőle a gyerekeket azonnal el kell venni. A perben ezt alátámasztó adat nem merült fel, ez az indokolási hivatkozás nem igaz. Az alperes semmilyen hibát nem követett el az eljárás során, de ha mégis így történt, szándékosan a felperesnek nem akart az alperes sérelmet okozni, nem akart célzatosan hátrányt okozni. Ezen körülmények alapján úgy ítélte meg az alperes, ha érte is immateriális sérelem a felperest, úgy amiatt 300.000 forint sérelemdíj elégséges az őt ért sérelmek kompenzálására, alkalmas a jogintézmény jogrendbeli rendeltetésének betöltésére.

[57] Az alperes a per tárgyának értékét a Pp. 21. § (1) bekezdése és az 512. § (2) bekezdése alapján 6.075.710 forintban jelölte meg, bejelentette, a 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján költségfeljegyzési jog illeti meg, ezért a fellebbezés előterjesztésével együtt illetéket nem rótt le. Az elsőfokú eljárást illetően 580.000 forint + ÁFA, a másodfokú eljárást illetően 150.000 forint + ÁFA, összesen 730.000 forint + ÁFA, bruttó 927.100 forint összegben kérte a perköltségét megállapítani, amelynek igazolására számlát és költségjegyzéket csatolt. Tárgyalás tartását nem kérte.

[58] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[59] A fellebbezés részben megalapozott.

[60] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdésének alkalmazásával a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el és megállapította, hogy a Pp. 379. § és 380. §-ában írt feltételek nem álltak fenn, a fellebbezést annak korlátai között, a Pp. 370. §, 372. §, 369. § (1) és (3) bekezdés a), c) pontjaiban foglaltak alapján bírálta el.

[61] A másodfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperes azzal a magatartásával, hogy a felperes 2023. augusztus 3-én elvégzett pszichológiai vizsgálatáról készült véleményt a 2023. augusztus 10-ei tájékoztató leveleiben tényként közölte több gyámügyi szervvel (hivatal8) és 2024. január 31-én, megkeresésre a felperesről adott szakmai véleménye is tartalmazta ezt, és ezzel megvalósította-e a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jó hírnév sérelmét, a 2:43. § d) pontja szerinti személyiségi jogsértést.

[62] A jó hírnév védelme alkotmányos alapjog, amely a szólásszabadság korlátozását jelenti. A mások személyét érintő értékítélet kialakításában jelentős hatásuk van a vele kapcsolatos információknak. A hírnév emberi tudattartalom, annak létrejöttében, megőrzésében szerepet játszanak azok a közlések, melyek a tudattartalmat befolyásolják. A személy hírnevét, társadalmi megítélését a személyére vonatkozó tény- és adatközlések határozzák meg. A jó hírnév a Ptk. 2:43. § d) pontjában nevesített személyiségi jog. A jó hírnév megsértése felróhatóság hiányában is jogellenes. A jó hírnév sérelmét a valóságnak nem megfelelő tényközléssel lehet megvalósítani. A jogsértés megvalósul azáltal, ha valaki más személyét érintően valótlan tényt állít, híresztel vagy hamis színben tüntet fel. A valótlan tényállításban megnyilvánuló jó hírnév sértő magatartásnak nem tényállási eleme az, hogy nagy nyilvánosság előtt történjen (BH2019.118.).

[63] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének [53]-[55] bekezdéseiben írtakkal, miszerint a felperesről 2023. augusztus 3-ai vizsgálat alapján készült pszichológusi vélemény nem tekinthető ténynek, mert annak tartalmát cáfolják a vélemény felülvizsgálata során, 2023. augusztus 22. és 23. napján elvégzett vizsgálatok alapján készült szakvélemények. Az alperes annak tudatában szüntette meg a felperes nevelőszülői jogviszonyát a 2023. augusztus 4-én kelt pszichológusi vélemény tartalmára hivatkozva, hogy a felperes jelezte, jogorvoslattal kíván élni, de az alperes nem várta meg a jogorvoslat eredményét. A 2023. augusztus 4-én készült pszichológusi véleményt nem lehet valós tényként elfogadni, mert annak tartalmával ellentétes a felülvizsgálati eljárásban készült két szakvélemény.

[64] A másodfokú bíróság a 2023. augusztus 22-én és 23-án elvégzett vizsgálatok alapján készült szakvélemények tartalmára figyelemmel megállapította, hogy az alperes valótlan tényre hivatkozva szüntette meg a felperes nevelőszülői jogviszonyát, és a valótlan tényt, miszerint a felperes nem alkalmas nevelőszülői feladatok ellátására, több gyámügyi szervvel (hivatal8) is közölte abból a célból, hogy a felperesnél elhelyezett gyermekeket elvigyék tőle. Az alperes ezzel a magatartásával megsértette a felperes jó hírnevét, mert azoknak, akik az alperes közlését olvasták, a felperesről az volt az információjuk, hogy a felperes nevelőszülőnek nem alkalmas, ezért a nála elhelyezett gyermekeket el kell vinni tőle. Az alperes saját maga is azt adta elő, hogy 10-12-en értesültek erről a valótlan tényről. A felperes jó hírneve sérült, mert az alperes több gyámügyi szervvel (hivatal8) is közölte a felperes személyét érintő valótlan tényt.

[65] Az alperes a 2024. január 31-én kelt, felperes nevelőszülői tevékenységéről készített szakmai véleményben ismételten közölte a valótlan tény, hogy felperesről a nevelőszülői feladatok ellátására nem alkalmas pszichológiai vélemény készült, továbbá azt a szintén valótlan tény, hogy a szerv2on büntetőeljárás van folyamatban. Az alperes a felperes nevelőszülői tevékenységéről, szakmai szervekkel való együttműködés hiányáról adott tájékoztatást, a védőnővel, gyermekorvossal és óvodával való megfelelő együttműködésére nem tért ki, ezzel valós tényeket hamis színben tüntetett fel. Az alperes ezzel a magatartásával szintén megvalósította a felperes jó hírnevének sérelmét, mert a szakmai véleményt kérőben az alperes által közölt valótlan információk alapján alakult ki vélemény a felperesről.

[66] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperes többszörösen megvalósította a felperes jó hírnévsértését azzal, hogy több címzettet tájékoztatott a felperes megítélését érintő valótlan tényről, ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan, jogszabálysértés nélkül rendelkezett a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerint az elégtételadásról.

[67] A felperes igazolta továbbá, hogy az alperes a nevelőszülői megítéléséről, arról, hogy a tevékenység ellátására nem alkalmas, több gyámügyi szervvel (hivatal8) közölte, valamint a központ1tal, ahol nevelőszülői jogviszonyt szeretett volna létesíteni. A felperes a személyiségi jogának megsértésével okozati összefüggésben nem tudott nevelőszülői jogviszonyt létesíteni. A felperes igazolta azt is, hogy 2023. október 6. és 2024. május 31. közötti időszakban 1.075.710 forint jövedelemvesztése keletkezett. A másodfokú bíróság a Ptk. 2:53. §-ára, a Gyvt. 66/I. § (2), (3) bekezdésére, az Mt. 166. § (1) bekezdésére és a 167. § (1) bekezdésére figyelemmel megalapozottnak találta a felperes vagyoni kárigényét, melyet az alperes a fentiekben részletezett személyiségi jogot sértő, jogellenes magatartásával okozott.

[68] A másodfokú bíróság vizsgálta a felperes által hivatkozott Ptk. 2:43. § b) pontjában nevesített személyiségi jog, a magánélet megsértését, amit nem talált bizonyítottnak, mert a magánéletbe való beavatkozás akkor sért személyiségi jogot, ha az önkényes, indokolatlan, szükségtelen. A felperes nevelőszülői feladatának ellátása során a munka és a családi élet, magánélet szorosan összefonódott, mivel a felperes a nála elhelyezett gyermekek gondozását négy gyermekével és házastársával egy háztartásban látta el. A felperes a Gyvt. 55. § (1) bekezdés értelmében gondoskodott a nála ideiglenesen elhelyezett gyermekek teljes ellátásáról. A gyermekek ideiglenes elhelyezése azt jelentette, hogy a felperesnek számolnia kellett azzal, hogy a gyermekek bármikor elkerülhetnek tőle, nem ő neveli fel őket nagykorúságukig, nem váltak a felperes családjának tagjaivá. A perbeli esetben a felperesnél ideiglenesen elhelyezett gyermekek elvitele a jogviszony megszüntetését követően rövid időn belül, de nem hirtelen történt. A jogviszony megszüntetésének közlését követően a felperes felkészülhetett arra, hogy a gyermekek gondozási helye meg fog változni, a gyermekek elkerülnek tőle.

[69] A sérelemdíj a személyiségi jogsérelem szankciója, melynek célja, hogy az okozott sérelmet kompenzálja, és magánjogi büntetésnek is tekinthető (BH2019. 268.). A bíróság a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében foglaltak szerint az eset körülményeit mérlegelve határozza meg a sérelemdíj mértékét. A másodfokú bíróság a felperest megillető sérelemdíj összegének meghatározása során a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontjára utalva az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében hozott döntését felülmérlegelte. Értékelte a másodfokú bíróság, hogy az alperes a 2023. augusztus 4-ei pszichológus véleménnyel szembeni jogorvoslat eredménye

előtt intézkedett a felperes jogviszonyának megszüntetéséről (2023. augusztus 9.), és 2023. augusztus 10-ei keltezésű tájékoztató leveleinek valótlan tartalmával ismétlődően valósította meg a felperes jó hírnevének megsértését, amelyről a levelek címzettjei, illetve az illetékes gyámhivatalok érintett ügyintézői, valamint a szakmai véleményt kérő központl szerzett tudomást. A felperesről közölt valótlan tényről zárt körben, a gyermekvédelemben dolgozók szereztek tudomást, aminek következtében a felperes nem folytatta a nevelőszülői tevékenységet, más területen helyezkedett el. Mindezen hátrányokra, a jogsértés súlyára is figyelemmel 1.500.000 forint sérelemdíjat talált alkalmasnak a másodfokú bíróság. Ez a sérelemdíj elégséges és alkalmas a felperest ért jogsértés kompenzálására.

[70] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésre utalva részben megváltoztatta, a sérelemdíj összegét leszállította.

[71] A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (3) bekezdésének alkalmazásával megállapította, hogy a felperes sérelemdíj iránti igénye nem tekinthető nyilvánvalóan eltúlzottnak, ezért az alperest kötelezte az elsőfokú- és másodfokú perköltség viselésére.

[72] Az alperes illetékfizetési kötelezettségét a másodfokú bíróság az elsőfokú és a fellebbezési eljárás vonatkozásában az 1990. évi XCIII. törvény 39. §, 42. §, 43. § (5) bekezdés és 46. § alapján határozta meg, és a Pp. 101. § (1) bekezdésére utalva kötelezte annak megfizetésére.

[73] A Pp. 365. § (2) bekezdése értelmében az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2026. február 17.

Dr.Mózsa Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr.Batus Erika s.k.
előadó bíró

Dr.Szabó Péter s.k.
bíró

Írásba foglalás időpontja: 2026. március 2.